

kunst@klassekampen.no

KUNST

&kritikk

UFORUTIGBAR: Vi vet ikke om den myke, rosa foten slumrer eller om den vil sparke oss.

FOTO: AYATGAIL TULEUBEK, PODIUM.

Fra fot til hånd

KUNST

«Hjernen er for nær munnen»

Silje Linge
Podium, Oslo
Står til 3. juli

ANMELDELSE

Bildene tar over der språket slutter.

Hjernen er for nær munnen. Om det ikke er en tittel som vekker interesse, så vet ikke jeg. Ved ankomst til det lille kunstnerdrevne galleriet på Hausmania prøver man å forestille seg hvilke potensielle ulykker denne beliggenheten egentlig kan føre til, og det er jo ikke så rent lite.

Men man møtes av en helt naturtro fotsåle, den ser myk, rosa og ubrukt ut, der den ligger vendt mot oss på toppen av et monter, på vei ut av en gipsavstøpningsform. Noe mykt og ubehagelig i selve den kroppslige materien blir satt i sving. Vi vet ikke om den spede foten slumrer eller om den vil sparke oss.

Silje Linge jobber svært presist med sine valgte objekter og temaer, alt er velplassert innenfor nokså moderate rammer. Enkelheten i oppsettet motsier ikke komplekse dønninger, noe som i denne skarpe, gode og underlige lille utstillingen avstedkommer. Den belyser forbindelseslinjer mange vil oppfatte som skjulte, til og med ikke-eksisterende. Dermed skapes en oppløftet og original kime.

Selve betegnelsen «desperasjonsanimasjonsteknikk», som hun bruker om sine videoarbeider, henter om noe

akutt. Rent teknisk er videoen grovt klippet opp i ulike sekvenser, med abrupte overganger og collage-lignende innslag som beveger seg i bilderommet som fremmedelementer.

Vi ser en svevende hånd som legger seg om en trerot, et spinkelt utvalg demonstranter med ja-button holder plakater. Det opprinnelige budskapet er visket ut, erstattet med mer retningsløse utsagn som: «Se, der er en stein som hopper». Det entydige budskapet er morfet inn i mer poetiske og åpne gester, som egentlig ser ut til å handle om selve muligheten for å uttrykke seg og kommentere omgivelsene – ja til og med endre dem. I en sekvens dukker en butt barnehånd opp, keitete og ukontrollert ser den ut til å røre ved en keramisk krukke. Hånden blir en lettere komisk første beveger, en manuell kraft som besitter en taus, formgivende kunnskap.

Linge har visstnok brukt en forelesning av Albert Camus som utgangspunkt for denne utstillingen, holdt i forbindelse med utdelingen av Nobelprisen i 1957. Her henvendte han seg til kunstnere og fremholdt et mål om total kommunikasjon mellom alle mennesker. Kravet om engasjement avføder i dag andre språk og former, absolutte mål er moderert og tilpasset. Silje Linge antyder en uutgrunnetlig bevegelse fra fot til hånd, i det nervøse og eksperimentelle spillerommet mellom fallitt og muligheter. Den manglende avstanden mellom hjerne og munn blir håndgripelig, og bildene tar over der språket slutter.

Line Ulekleiv

kunst@klassekampen.no